

f. Eks. om, hvor Klædningsstykker skulde hænges op. Jeg tror ikke, det kan være saa vanskeligt at have Skab, hvis Arbejdet foregaar paa Værkstedet, eller, hvis det foregaar ude, et andet Rum, hvor Klædningsstykker, der ikke benyttes under Arbejdet, kan anbringes. Men det ærede Medlem søgte ogsaa at gøre denne Bestemmelse latterlig. Det ærede Medlem mente endvidere om § 2, Punkt 5, Bestemmelsen om de periodiske Lægeundersøgelser, at den var ganske overflødig, for det kunde jo gennemføres allerede med de bestaaende Love. Nej, saa havde man ikke foreslaaet det her; det kan man netop ikke. Forøvrigt endte det ærede Medlem mærkværdigt nok med at sige, at det var det eneste, der maaske kunde blive tilbage af hele Lovforslaget: en Statistik og nogle Lægeundersøgelser.

Men alle disse Udtalelser og disse meget stærke Ord om „latterlige“ Bestemmelser rammer jo det ærede Medlems egne Meningsfæller i det andet høje Ting med Læge Lou i Spidsen. Dette Lovforslags Bestemmelser har nemlig det konservative Folkeparti i Folketinget med dets Udvalgsmedlemmer, med dets Ordfører, Læge Lou, i Spidsen givet Tilslutning. Altsaa, jeg føler mig ikke ramt af det ærede Medlems haanende Udtalelser overfor det foreliggende Lovforslag, der dog tilsigter at skabe noget mere Tryghed for Liv og Helbred i vort Lands Arbejderbefolkning. Men disse Udtalelser rammer i allerhøjeste Grad det ærede Medlems egne Meningsfæller i det andet Ting, og jeg synes, at de ogsaa af den Grund var upassende. Naar det ærede Medlem — jeg ved ikke, om det er paa Partiets Vegne, men det maa det vel være, naar det ærede Medlem staar op som Ordfører for Partiet eller i alt Fald i Ordførernes Række, og der ikke fra anden Side i det ærede Medlems Parti protesteres derimod — nu løber fra det Kompromis, hans eget Parti har været med til at slutte i Folketinget, ja, saa har han Ret og Magt dertil, og saa kommer der ingenting ud af Sagen, men jeg tror rigtignok, at de Tanker, der er gjort gældende af det ærede Medlems Parti i det andet Ting, vil være stærkere end den — ikke konservative, men reaktionære — Uforstand, der lyste ud af det ærede Medlems Tale, det, vi kender fra saa mange lignende Lovgivningsomraader; man ved, at man fra visse gammeldags Haandværksmestres Side er angstelig for enhver Indgriben, enhver Lovgivning, som dog Erfaringerne har vist var nødvendig og nyttig. Havde den Aand raadet, som gik igennem det ærede

Medlems Tale, havde vi ikke faaet Fabrikloven af 1873, vi havde ikke faaet et eneste Fremskridt, vi havde vel heller ikke faaet Danmarks Ratifikation af den internationale Konvention, der forbyder Anvendelsen af hvidt Fosfor i Tændstikindustrien. Det ærede Medlem kender maaske ikke videre til denne Sag — det vedrører jo ikke hans Fag —, men gjorde han det, vilde han vide, hvilke forfærdelige Følger Anvendelsen af et saadant Giftstof har haft. Alligevel lød der fra konservativ Side her og i andre Lande gennem mange Aar den samme Tale, som nu lyder fra det ærede Medlem: at man skulde ikke gribe ind i Fagets Forhold o. s. v., lad Liv og Velfærd gaa til Grunde, det vedkommer ikke os. Men der kom en Dag, da man fik en international Konvention, der forbød dette Giftstofs Anvendelse i Tændstikindustrien, og en Dag, da Danmark ratificerede denne Konvention.

Derfor tager jeg mig det for saa vidt ikke saa nær, at det ærede Medlem staar paa det Standpunkt. Det betyder ganske vist, at der ingen Udsigt er til i Aar at faa gennemført det Lovforslag, som 3 Partier er enedes om i Folketinget. Det beklager jeg, men den Modstand vil blive overvundet, saadan som den er overvundet paa saa mange andre Omraader, i saa mange andre Tilfælde. Hvis et Parti i Landstinget stiller sig paa den Maade, at det, naar der er sluttet en Overenskomst i Folketinget, uden videre ser bort fra den, tror jeg, at det vil svække baade det Parti, der indlader sig paa noget saadant, og det Ting, hvori en Del af dette Parti har Sæde. Det vil kun saa meget mere fremskynde den Dag, da vi ikke behøver at gaa Kompromisets Vej, men da vi kan gennemføre vore Principper, og denne Dag er vel ikke saa fjern. Det er meget muligt, at ikke saa forfærdelig mange, maaske slet ingen, af de Lovforslag, jeg som Socialminister har fremsat i denne Rigsdagssamling, bliver gennemført. Det er efter min Mening beklageligt for Sagerens Skyld, men i og for sig ikke for min Skyld eller for det Partis Skyld, jeg tilhører. Det Parti, jeg tilhører, driver en Politik paa langt Sigt, og vi nærer aldeles ingen Tvivl om, at det Program, vi i denne Rigsdagssamling har oprullet, vil blive gennemført. Og vi kan vente, til Tiden er der. Hvis det andet høje Ting ønsker vor Forbliven, kan vi ganske roligt vente, til den Modstand, der har rejst sig mod vort Programs Gennemførelse, overvindes paa ganske normal, naturlig Maade, ved at det eller de Partier, der støtter denne Regering og dens Program, vokser — og det kan man forudse vil ske i en meget